

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐννιάκ' ἄκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Τετάρτη Νοεμβρίου κι' εἰκοστή,
κι' ἡ Συμμαχία πάντοτε πιστή.

Χίλια διπλῶς τεσσέρα, πρόσθεσε καὶ τριάντα,
πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχομεν νεώτερα συμβάντα.

Καὶ παντοῦ φωνάζει Φήμη: αἰωνία των ἡ μνήμη.

Οὐρλιάζουν γύρω λύκοι,
καὶ μὲς' στὴ Θεσσαλονίκη
μνημονεύεται μὲ πόνο καὶ μὲ δάκρυα περίσσια
λεβεντιὰ παλληκαρίσια.

Βασιληάδες δακρυσμένοι μὲς' στὸν Ἅγιο της Μηνᾶ
παλληκάρια σκοτωμένα μνημονεύουνε ξανά.

Κλαίει καὶ Λαὸς καὶ Θρόνος
τόσα νεῖάτα, τόσα κρῖνα,
καὶ Λαοῦ καὶ Θρόνου πόνος
γίνετ' ἕνας' μπρὸς σ' ἑκείνα.

Δὲν μνημονεύεται θανὴ μαρτυρικῶν θυμάτων,
μὰ μνημονεύουν ἥρωας κι' ἐκδικητὰς αἱμάτων.

Δὲν μνημονεύονται δεινὰ
σκληρὰ καταραμένης,
ψάλλονται τρόπαια κλεινὰ
φυλῆς βασανισμένης.

Σιγὴ ... κι' ὁ δίσκος των αὐτὸς,
ποῦ σκύβετε' μπροστά του,
φῶς περιβάλλετ' ἐκ φωτὸς
Ἰδέας ἀθανάτου.

Κλαίει καὶ τούτη τὴ φορὰ
κατακαυμένη μάννα,
ἀλλ' εἶναι λύπη σὰν χαρὰ
καὶ θρῆνος μὲ παιᾶνα.

Κύττα, μάννα, ζηλευτοῦ μνημοσύνου πανηγύρι,
καὶ μὲ δάφναις συλλογίσου
πῶς ἡ' ματωμένη γῆ σου
ἔγινε χωρὶς σταυροὺς καὶ καντήλαις κοιμητήρι.

Κύτταξε τὰ σκοτωμένα
μὲς' στὴν ἐρημιὰ θαμμένα.
Τούτ' ἡ γῆ μὲ τὰ λιθάρια
ἔπῃρε νειοὺς καὶ παλληκάρια.

Τούτ' ἡ γῆ, ποῦ τὴν πατοῦμε,
καὶ μέσα της ζητοῦμε,
γιατὶ κρύβει τὰ παιδιὰ μας,
τὴν ψυχὴ μας, τὴν καρδιά μας.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ.—

Πνεῦμα φοβεροῦ πολέμου
μὲ σιμόνει, σύντροφέ μου,
καὶ μοῦ λέει: ξύπνα ξύπνα.

Ἄκουσε κλαυθμούς καὶ βόγγους,
πέρα σὲ βουνὰ καὶ λόγγους
κύτταξε κοράκων δεῖπνα.

Τόπους βλέπ' ἐρημικούς,
μ' ἔνα σάλπισμα γενναῖον
πλάσις ξύπνησε νεκρά.

Τίποτ' ἄλλο δὲν θ' ἀκούς,
μόνον νηστικῶν ὀρνέων
τὸ φρικῶδες κρά κρά κρά.

Κύτταξε τὰ σαρκοδόρα
πῶς ξαναπετοῦνε τώρα
'στὰ πεδία τῶν μαχῶν,
τῆς βροντῆς, τῶν ἰαχῶν.

Ἰστών βουνῶν τὴν ἐρημιὰ
δὲν ἀκοῦς φωνὴ καμμιὰ,
μήτε κτύπος τὴν κλονίζει.

Πλάσις ἀλαλη, μουγγή,
καὶ τῶν ὀπλων ἡ κλαγγή
τὴν ἡχώ δὲν ἀφυπνίζει.

Τραγοῦδα θυσῶν βομούς,
τραγοῦδα κάμπους καὶ δρυμούς,
καὶ βράχους καὶ λιθάρι.

Ποιοὶ πέσανε μὴν ἐρωτᾶς,
τὸ χιόνι τοῦτο ποῦ κυττᾶς
σκεπάζει παλληκαρία.

Β'.

Πόνος μεγάλος καὶ βαθύς,
καὶ σὲ μαχῶν ἐξάψεις
δὲν ξέρεις τί νὰ λυπηθῇς
καὶ τί νὰ πρωτοκλάψῃς.

Θαρρεῖς πῶς κλαίει κάθε γῆ
καὶ πῶς στενάζουν ὄρη,
καὶ μὲς στήν ἄσπρη τὴ σιγὴ
πλανᾶται μία κόρη.

Ποιὰ νᾶναι τούτη, ποῦ περνᾷ
μέσα σὲ σκόρπια ἐλημάτα;
ποιὰ νᾶναι τούτη, ποῦ γυρνᾷ
καὶ ψάχνει νᾶβρη μνήματα;

Κύττα την... γονατίζει καὶ σκύβει χαμηλά,
τώρα φιλεῖ τὸ χιόνι,
καὶ ἔπειτα πρὸ ψηλὰ
τὸ μέτωπο σηκώνει.

Κι' ἀκούεται κραυγὴ
γονατίζει καὶ φίλει
μὲ φλογισμένα χεῖλη
τὴν ἐρημὴ τὴ γῆ,
ποῦ κρύβει μέσα νεῖατα
παλληκαριὰ γεμάτα.

Τοῦτο τὸ γονατισμὰ σου
μεγαλύνει τὸ νομὰ σου,
σὲ γεμίζει περηφάνεια.

Τοῦτο τώρα σὲ ψηλύνει,
καὶ γὰρ σένα μὲς στὸ χιόνι
ξεφυτρώνουν στεφάνια.

Σκιάδα σὺ τῶν δυνατῶν,
ποῦ μὲ καταφρόνιας σκῶμμα
σοῦ σφαλοῦσανε τὸ στόμα.

Μπρὸς σὲ τάφους μαχητῶν
ὅσο σκύβεις τὸ κεφάλι
τόσο φαίνεται μεγάλη.

Γ'.

Π.—

Φασουλῇ μου, φίλτατέ μου,
μαῦρ' ἢ φρίκη τοῦ πολέμου,
κι' ἀπὸ μία τέτοια φρίκη
βγαίνει Λευθερία καὶ Νίκη.

Μὴν ἀκοῦς ἀνακωχή,
καὶ στήν γῆν τῶν Παρθενῶν
ἂς σὲ γαλβανίζει μόνον
τῶν πολέμων ἰαχή.

Μποῦμ κανόνια, μποῦμ τουφέκια,
μποῦμ μυδράλια, μποῦμ ὀβίδες,
καὶ πιστόλια καὶ πελέκια,
ξιφοδόγχις καὶ λεπίδες.

Ἄκουσε, θρὲ σκαάτη...
μὲ πόλεμο φρυάττει
κι' ἡ τῆς Ἡπείρου γῆ.

Πᾶν κι' ἔρχονται βαπόρια,
καὶ στὰ Ζαγοροχώρια
τρομάρα καὶ σφαγή.

Συγκρούονται τὰ ξίφη,
τὰ Μάνλιχερ λαλοῦν,
φρικτῶν σφαγῶν στίφη
σφάζουν καὶ πυρπολοῦν.

Μάννα τροπαιοφόρα,
ὅπου κι' ἂν ρίξης τώρα
σπιθόβολη ματιὰ.

Δὲν βλέπεις τίποτ' ἄλλο,
μόνο κακὸ μεγάλο,
σφάζιμο καὶ φωτιά.

**Κι' ὁ Φασουλῆς σὰν βλάξ ἀπὸ τοὺς πρώτους
χαζεύει μὲ τοὺς Τούρκους αἰχμαλώτους.**

Δ'.

Τοὺς μαχητὰς τῆς Κρήτης
ὕμνει κι' ὁ Ψηλορείτης
μὲ τρόπαια τρανά.

Καὶ μὲ βροχαῖς καὶ χιόνια
'καθβάλισαν κανόνια,
'δρασκέλισαν βουνά.

Δὲν λούφαζαν ἀκόμα
Τουρκαλβανῶν παγάναις...
μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα
φεύγουν παιδιὰ καὶ μάνναις.

Ἀκόμη δὲν λουφάζουν,
μὰ σφάζουν, σφάζουν, σφάζουν,
κρέατα τρῶν ὠμά.

Νέων αἱμάτων δράμα,
κι' ἀλαλητὸ καὶ κλάμμα,
καὶ θρῆνος τῆς Ραμᾶ.

Ἐλευθεριαῖς σκορποῦμε,
μόνος παραλαῶ,
καὶ χαίρω καὶ λυποῦμαι,
καὶ κλαίω καὶ γελῶ.

Κλαίω γι' αὐτὴ τὴ φρίκη
τῶν φόνων, τῶν αἱμάτων,
γελῶ γὰρ τέτοια Νίκη
χρυσὴ τῶν Στρατευμάτων.

Τὶ πόλεμοι δεινοί!..
κι' ἀντάρται πολεμοῦν,
κι' ἀκράτητοι χυμοῦν
οἱ Γαριβαλδινοί.

Ε'.

Δοξολογῶ δυνάμεις πολεμιστῶν ἀκμαίαις,
θάλλει παρθένος κοῖνος,
κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος
κοιμᾶται δαφνηφόρος στὸν ἴσκιό τῆς σημαίας.

Ὡσὰν κορυφὴ ἐλάτης
ὁ νέος Στρατηλάτης
θυμᾶται ρωμαλέος
λαμπρῶν τροπαίων κλέος.

Πρῶτοι καὶ τελευταῖοι
εὐὰν τοῦ ξεφωνίζουν,
Πόνταροι καὶ Τυρταῖοι
παιῖνας τοῦ τονίζουν.

Ὡραῖον ὕπνον Νίκης ὁ Στρατηγὸς κοιμᾶται
καὶ Στρατῆς θυμᾶται.

Δὲν λησμονεῖ πηλάχαις
καὶ σ' ἄλογα καθβάχαις
μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χεῖρ.

Καταυλισμούς σὲ χιόνια,
κι' ἄπανω σὲ κορφῶνα
ξενύκτι καὶ καρότερι.

Μιὰ Νίκη'στό πλευρό του
λικνίζει τήν ψυχή του,
μιὰ Νίκη τ'όνειρό του,
μιὰ Νικ' ή προσευχή του.

ΣΤ'.

Π.—

Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
πῦρ πολέμου πυρπολεῖ
καί τὸ στῆθος τὸ δικό μου.

Κι' ἀπὸ τῶν ἰσπεφάνων
σκουζῶ: πῦρ κατὰ τυράννων
καί κατὰ παντὸς ἀνόμου.

Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
ἔρχονται γιὰ τὴν μητέρα
στρατιώταις κάθε μέρα.

Τὶ παιᾶνες, τί βρονταί!..
ἔρχονται καὶ Κοζανίται,
κι' εὐσταλεῖς ἐθελονταί,
ποῦ τὸ σφρίγος τῶν ὑμνεῖται.

Καὶ φιλέλληνας σοφοὺς
βλέπω τώρα μετέπειτα,
φθάνουν κι' ἀπὸ τῆς Σαπφούς
τὴν μαγευτικὴν πατρίδα.

Τώρα, Φασουλῆ, κι' οἱ Χιώταις
πολεμοῦν σὺν στρατιώταις.
Ἦντα Χιώτης καὶ Σουλιώτης...
τώρα κάθε πατριώτης
θάβγρη πολεμάρχος πρώτης.

Τώρα μένος διαρκές,
τώρα κι' ὁ σιὸρ Μικές,
τώρα κι' ὁ Μισέ Τζαννῆς
δὲν θά στέκουν ἀδρανεῖς.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
κι' ὅλοι σας ἀρματωθῆτε,
ἀγὼν ἄλλος, νέα πάλη.

Καὶ θά'δῃς τὴν Αὐγεροῦκα,
καὶ θά'δῃς τὴν Ἀγγεροῦκα
Μπουμπουλίνα νὰ προβάλῃ.

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζω,
μαίνομαι, λυσσῶ, κι' ἀφρίζω,
καὶ γιὰ πόλεμο μου γγρίζω.

Ὁ καθέννας μετέπειτα
εὐέλπεις ὡς καρτερῇ,
κι' ὡς βροντοῦνε γιὰ πατρίδα
τῶν Αἰσχύλων οἱ χοροί.

Ὁ καθεὶς ὡς θέλῃ κλέα,
ὡς ποθῇ τὸν Ἀχιλλέα
καὶ παλῶν Ὀμήρων ἔπη.

Καὶ τὴν πτώσιν τῆς Τροάδος
ἔστους ρυθμοὺς τῆς Ἰλιάδος
ἀρειμάνιος ὡς βλέπῃ.

Μὰρς τὸ κάθε παλληκάρι
ἔστου πολέμου τῆς τρομάρας...
βγήκαν τώρα καὶ Μαγάραι
καὶ διάφοραι μαγάραις
μέσ' στοῦ τόσο φονικό,
καὶ γυρεύουν μερδικό.

Κι' ἐκεῖνα τὰ βρωμόσκυλα τὰ Νεοτουρκικά,
τὰ τόσον νομιμόφρονα καὶ Συνταγματικά,
παλὶ μᾶς κοκορεύονται
καὶ σκιάζουνε Ραγιαδες,
καὶ νίκας ὀνειρεύονται
μετὰ τοὺς Κερίμ-Ἀγάδες.

Πρόσωπα φυλῶν ποικίλων προσκυνοῦν τὸν Κορωνάτο,
πάει κι' ἀπὸ τ' Ἀγρονόρος Καλογερίκο φουστάτο.

Καὶ τοῦ λένει Βασιλῆά μας,
ἔλα καὶ μὲς τὰ κελλιά μας,
ἔλα καὶ στὰ Μοναστήρια,
γιὰ νά'δῃς οἱ Καλογεροί
πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι
σὲ πολέμου πανηγύρια.

Τρέχουν κι' ἀπὸ ξένα μέρη
ἔσθην Κορωνά, Φασουλῆ,
καὶ τὰ σέβη του προσφέρει
ποῖς ὀλίγο, ποῖς πολὺ.

Κόσμος τὴν ζητωκραυγάζει,
κι' ἡ χρυσὴ μας ἡ Κορωνά
ἔπειτ' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα
πέρα πέρα καταυγάζει.

Φ.— Κορωνά, Στράτευμα, Λαὸς, καὶ πᾶς ἑορταζέτω,
καὶ τώρα, Περικλέτο,
μονάχος σου καὶ μετ' ἡμῶν
εἰς τῆς Πατρίδος τὸν βωμόν
ὀφείλεις τὰς δυνάμεις σου καὶ σὺ νὰ προσενέγκῃς,
κι' ἐκεῖνος ὁ Μπεκῆρ Ἀγᾶς,
ὁ δολοφόνος, ὁ φυγάς,
ἐπικηρύσσεται ληστής ὁ παλῶν περὶ βέγκης.

Κι' ὅποιος τὸν πιάσῃ, φασαλάτῃ,
λένε πῶς μία Πάγκα
θὰ τοῦ πληρώσῃ μετρητὰ
δέκα χιλιάδες φράγκα.

Τώρα δεῖξέ ντατίλκι,
ποῦ δὲν ἔχεις χαρτζιλίκι,
ν' ἀποκτησῇς τέτοιο δῶρο
καὶ νὰ κάμῃς μπάρμπα-ντόρο.

Ἀπὸ γῆς κι' ἀπὸ θαλάσσης
ἀντηχοῦν: εὐάγγελοι...
σύρε τὸν Μπεκῆρ νὰ πιάσῃς,
μὴν ξεχνᾷς τὴν ἀμοιβή.